

El silenci també és una revolució

'Pic Adrian. Pintures dels anys 60'
Galeria Marc Domènech, Barcelona
www.galeriamarc-domenech.com
Fins al 16 de març

Pic Adrian va desenvolupar una abstracció molt personal i essencialista

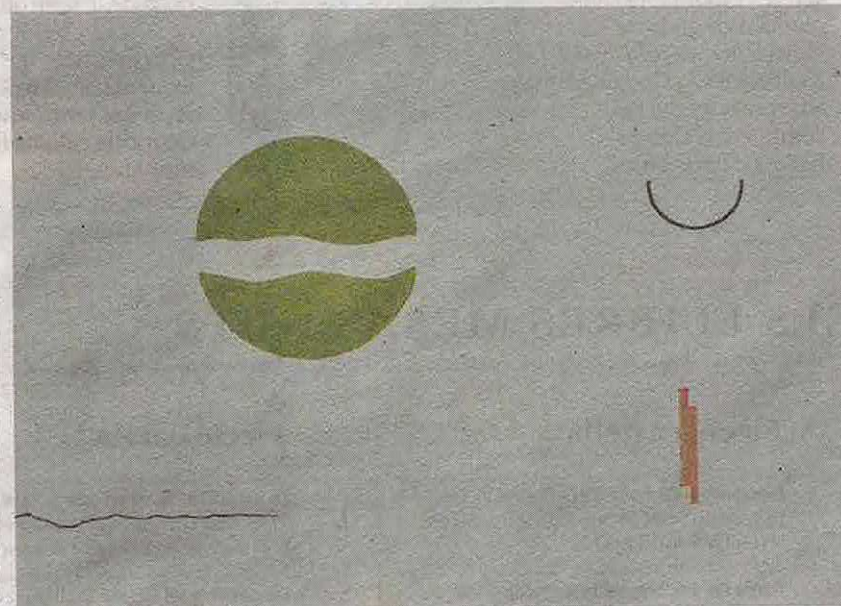
S. HERNÁNDEZ

Poeta i teòric de l'art, a més de pintor, al llarg dels seus molts anys de treball, Pic Adrian (Moinesti, Romania, 1910-Barcelona, 2008) va construir un alfabet subjectiu, com sol succeir amb els qui reincidenten obsessivament en traços, símbols i signes. Així busquen la seva gramàtica sobre fons cromàtics que també abunden en la creació d'un paisatge, una atmosfera o una veu. Una veu, en el cas d'Adrian, que vol ser el més semblant al silenci, perquè, seguint Aristòtil, està convençut que en el més essencial ja hi ha la forma que ho defineix.

Sobre aquesta tensió entre els gestos mínims que pretenen representar el global –"cada quadre és una obra infinita", afirmava l'artista– es construeixen les pe-

ces que Adrian va pintar a Espanya, alguns anys després d'establir-se a Barcelona. Va arribar als cinquanta amb la seva esposa, Alice Rubinstein, ambdós jueus, seguint el consell de Pau Casals, amb qui havia coincidit a Prades i Bucarest, després d'haver provat sort a París i Israel.

Les línies tènues, tremoloses o vibrants, la irrupció de formes geomètriques i traços biomòrfics són els signes que criden a la immensitat del silenci en composicions que –una nova paradoxa– amb freqüència evocuen partitures musicals. No és casual que la crítica musical fos una de les seves ocupacions principals quan va arribar a la Ciutat Comtal, on va establir contacte amb alguns dels músics més prestigiosos, com Xavier Montsalvatge o Josep Mestres-Quadreny. Com també va ser molt a prop del prolífic grup de pintors que, com ell, exploraven les possibilitats de l'informalisme. De la mateixa manera que a París i Nova York tampoc no havia tingut problemes per arribar als artistes que més li interessaven del moment. Tot i

Pic: 'Sense títol', 1967

això, encara que diverses tendències de l'abstracció són identificables a la seva obra, s'ha destacat la capacitat d'Adrian per trobar la seva pròpia via expressiva, el que ell mateix va anomenar art principal i que fins i tot va pretendre desenvolupar creant el grup Tendència essencialista, que va exposar a Barcelona el 1967 i a Madrid el 1969. La seva primera exposició individual es va dur a terme a la galeria Syra

de la capital catalana, per continuar mostrant la seva obra a França, Itàlia, Alemanya o Noruega. Encara que forma part de col·leccions internacionals destacades, són poques les ocasions en què s'ha pogut veure. Per aquesta raó, ara les galeries Zlotowski de París i Marc Domènech de Barcelona recuperen una obra que fa evident que el silenci també és una revolució. /

/ Va construir un alfabet subjectiu, línies tènues, tremoloses, geometries i traços biomòrfics